

Η προέλευση του Χριστιανισμού

Ένα από τα μεγάλα ιστορικά προβλήματα που υπάρχουν, είναι οι απαρχές του Χριστιανισμού. Για τους πιστούς, βέβαια, δεν υπάρχει πρόβλημα. Θεωρούν ότι τα Ευαγγέλια είναι πρωτότυπα και αυθεντικά κείμενα και ότι ο γιος του Γιαχβέ ενσαρκώθηκε από παρθένα από την γενιά του Δαβίδ, έκανε ένα πρωτότυπο κήρυγμα, θαύματα κ.λπ., έφερε αρκετές καινοτομίες που ήταν πρωτάκουστες τουλάχιστον για

τους Εβραίους, σταυρώθηκε, αναστήθηκε κ.λπ. κ.λπ. Για τους ερευνητές και όσους δεν αρκούνται στην υποτιθέμενη σοφία της χριστιανικής γραμματείας, όχι.

Είναι πλέον ξεκάθαρο, ότι τόσο ο Ιησούς των Ευαγγελίων, όσο και τα άλλα πρόσωπα που αναφέρονται σαν μαθητές του, δεν έχουν καμμία ιστορική τεκμηρίωση, παρά την μεγάλη επίδραση που υποτίθεται ότι είχαν στην εποχή τους και στον τόπο δράσης τους, και δεν άφησαν κανένα ίχνος πέρα από τα θρησκευτικά βιβλία του Χριστιανισμού.

Τα πρώτα κείμενα που γνωρίζουμε σήμερα σαν χριστιανικά, είναι οι επιστολές της Καινής Διαθήκης και η Αποκάλυψη. Τα Ευαγγέλια που υποτίθεται ότι γράφτηκαν από τους ίδιους τους μαθητές του Ιησού, φαίνεται μεν να εμφανίστηκαν τον 2ο αιώνα, αλλά η πρότερη πλήρης μορφή που τα γνωρίζουμε είναι του 4ου αιώνα και μέχρι τότε ελάχιστα σπαράγματα. Το ίδιο το όνομα “χριστιανοί” πρωτοεμφανίστηκε κι αυτό τον 2ο αιώνα. Ξέρουμε για πλήθος μεσσιών την εποχή του 1ου αιώνα και, επιπλέον, γνωρίζουμε για τον ίδιο αιώνα και τέσσερις τουλάχιστον σταυρώσεις επαναστατών μεσσιών από Ρωμαίους, όπως και αναρίθμητες σταυρώσεις άλλων που δεν ήταν μεσσίες αλλά απλοί επαναστάτες. Ο Ιησούς των Ευαγγελίων όμως και η δράση του ή η σταύρωση, τίποτα δεν αναφέρεται πουθενά, αν και τα ονόματα όλων αυτών των μεσσιών και των δράσεών τους κάτι μας θυμίζουν, αν και πολλοί ιστορικοί αναφέρονται σε αυτή την περίοδο και την περιοχή χωρίς να γνωρίζουν κάτι, αν και αναφέρονται άλλα ήσσονος σημασίας περιστατικά.

Πολλοί ερευνητές βλέποντας κάποιες κοινές φράσεις και τακτικές των

συνοπτικών ευαγγελίων, θεώρησαν ότι υπάρχει κάποιο πρωτευαγγέλιο το οποίο το ονόμασαν “Q” και θεώρησαν ότι ήταν το πρωθύτερο ίσως κείμενο που δεν έχει βρεθεί πουθενά.

Υπάρχει όντως ένα μυστήριο, τόσο γιατί οι μοναδικές πηγές εμφανίζονται πολλές και ξαφνικά (μαζί με τα καλούμενα μη κανονικά ή και απόκρυφα), χωρίς να υπάρχει κάτι πριν από αυτά, όσο και γιατί η δομή τους είναι ξεκάθαρα προπαγανδιστική, που δείχνει έξυπνα δομημένο σενάριο και επιμέλεια, που μάλλον θα ήταν δύσκολο να γίνει από ένα ή λίγα άτομα χωρίς προετοιμασία και ιδιαίτερη επιμέλεια, δεδομένων και των αντιφάσεων που έχουν μεταξύ τους. Είναι προφανές λοιπόν, ότι υπάρχει ένας παλαιότερος μύθος που αναπαράγουν πολλοί ταυτόχρονα, αλλά ούτε οι απαρχές του μύθου φαίνονται πουθενά. Η ιδεολογία τους στηρίζεται τόσο στην ιουδαϊκή παράδοση και κυρίως σε ειδική καινοφανή ερμηνεία της, όσο και στις ιδέες των γνωστικών. Υποτίθεται ότι η νέα ερμηνεία προήλθε από την καινοτόμο δράση και ιδεολογία του Ιησού που ανέτρεψε τις κακοδοξίες των Εβραίων. Ήταν όμως έτσι, όπως μας το δείχνουν τα Ευαγγέλια;

Πλέον, είμαστε αρκετά σίγουροι ότι βρέθηκε η άκρη του νήματος, με την ανακάλυψη των παπύρων της Ερυθράς ή τα χειρόγραφα του Κουμράν όπως λέγονται, και το γεγονός ότι η ανακάλυψη έγινε πριν από 65 χρόνια, αν και τα συνταρακτικότερα κείμενα δημοσιεύθηκαν το 1992-97, και δεν έχει ακουστεί σχεδόν τίποτα, κάτι δείχνει .

Υπήρξαν, είναι η αλήθεια, πολλοί μελετητές που θεώρησαν, πριν εμφανιστούν τα χειρόγραφα, με συγκεκριμένα στοιχεία ομοιότητας, ότι ο Ιησούς των Ευαγγελίων φαίνεται να είχε άμεση ή έμμεση σχέση με την αίρεση των Εσσαίων, για την οποία τα Ευαγγέλια τηρούν σιγή ιχθύος, παρά τα ολοφάνερα κοινά που είχαν. Επίσης, φαίνεται η απομονωμένη κοινότητα του Κουμράν που δημιούργησε τα κείμενα αυτά που θα μας απασχολήσουν, να έχει άμεση σχέση ή να ήταν σέκτα των Εσσαίων.

Το σημαντικότερο είναι, ότι όχι μόνο είχαν τις ίδιες δοξασίες με τους πρωτοχριστιανούς, αλλά τα κείμενα που έχουμε, δείχνουν άμεση υφολογική, ταυτολογική και ουσιαστική σχέση τόσο με τις επιστολές της Καινής Διαθήκης, όσο και με τα ίδια τα Ευαγγέλια και την ίδια την ιδεολογία τους, αλλά το σημαντικότερο αναφέρονται τα κυριότερα στοιχεία του μύθου του Ιησού όπως: Η θεία προέλευση του αρχηγού και φυσικά από βασιλική γενιά, 12 μαθητές, η θεία αποστολή -“ο δρόμος” όπως λέγεται-, η ίδια δοξασία για το Άγιο Πνεύμα, η ορολογία “Καινή ή Νέα Διαθήκη”, η τήρηση του Νόμου αλλά και η υπέρβασή του

σε συγκεκριμένα θέματα, η ιδεολογία του παρόμοια με την ομιλία στο όρος των Ελαιών, το κήρυγμα και η ίδια μεσσιανική θέαση, η στηλίτευση των Φαρισαίων, ο Μυστικός Δείπνος, η προδοσία από μαθητή, η σταύρωση από εθνικούς και η ανάσταση, αλλά με άλλο όνομα, το όνομα του “Δασκάλου της Δικαιοσύνης”, αυτού που δημιούργησε την κοινότητα και που έζησε μάλλον αρχές του 1ου ή τέλη του 2ου αιώνας π.κ.ε. Φυσικά, περίμεναν την τελική κρίση, την Δευτέρα Παρουσία, και την τιμωρία των κακών όπως και οι χριστιανοί, την οποία θα διενεργούσε ο Δάσκαλος που τώρα είναι καθήμενος δίπλα στον Γιαχβέ.

Θεωρούν επίσης ότι αν ακολουθούν την σωστή “οδό”, αυτή του Δασκάλου, τότε θα τους αποκαλυφθεί η θεϊκή χάρη και γνώση. Βλέπουμε όλα σχεδόν τα στοιχεία που περιλαμβάνουν τη χριστιανική δοξασία ήδη να προϋπάρχουν έναν αιώνα τουλάχιστον πριν την υποτιθέμενη έλευση του Ιησού, σε αντίθεση με βασικές αρχές των Εβραίων που θεωρούσαμε ότι ο Χριστιανισμός αμφισβήτησε πρώτος, και μάλιστα αν και η σέκτα άρχισε με εθνοτικά μηνύματα μόνο για Εβραίους, δέχθηκε όχι μόνο, πόρνες, φτωχούς και ανήμπορους αλλά και ετερόδοξους και άνοιξε το μήνυμά της προς όλη την οικουμένη, την οποία θα κρίνει ο μεσσίας της. Είχαν φυσικά κοινή ζωή, βαπτίσεις, συσσίτια, όπως οι πρωτοχριστιανικές “αγάπες” και...επίσκοπο. Στα κείμενα, φαίνεται ένα κομμάτι τους να αποσχίστηκε και να πήγε στην Δαμασκό και μάλιστα έξω, αλλά πολύ κοντά στην Δαμασκό (θυμηθείτε πως ξεκίνησε ο Παύλος). Ενώ υπήρχε και σχετική συνοικία Εσσαίων στην Ιερουσαλήμ, με την οποία επίσης φαίνεται να είχαν σχέση (θυμηθείτε το επεισόδιο με την εύρεση σπιτιού για τον Μυστικό Δείπνο).

Με το θέμα έχουμε ασχοληθεί ήδη σε κάποιο βαθμό στο άρθρο “Τα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας, η βιβλιοθήκη του Ναγκ Χαμάντι και το ευαγγέλιο του Ιούδα – Βόμβες στα θεμέλια του Χριστιανισμού”. Επίσης, μπορείτε να δείτε εδώ για τα σχετικά με την ανεύρεσή τους αν και εξαιρετική ανάλυση έχει ο Μάριος Βερέττας στο βιβλίο “Τα Χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας”.

Για το θέμα της Δαμασκού, που υπήρχε σχέση της σχέτας των Εσσαίων, να προστεθεί εδώ ότι ο Ευσέβιος (*Εκκλησιαστική Ιστορία*, 3.27.1-6) αναφέρει ότι ζούσαν εκεί την εποχή του απόγονοι του Κυρίου, συνεχιστές της γενεάς του Δαβίδ. Επίσης αναφέρει τους Εβιωνίτες

Τῶν γε μὴν ἑρμηνευτῶν αὐτῶν δὴ τούτων ἰστέον Ἐβιωναῖον τὸν Σύμμαχον γεγονέναι· αἴρεσις δέ ἐστὶν ἢ τῶν Ἐβιωναίων οὕτω καλουμένη τῶν τὸν Χριστὸν ἐξ Ἰωσήφ καὶ Μαρίας γεγονέναι φασκόντων ψιλόν τε ἄνθρωπον ὑπειληφόντων

αὐτὸν καὶ τὸν νόμον χρῆναι Ἰουδαϊκώτερον φυλάττειν ἀπισχυριζομένων, ὡς που καὶ ἐκ τῆς πρόσθεν ἱστορίας ἔγνωμεν.

(Εκκλησιαστική Ιστορία, 6.17.1)

Στην περιοχή ζούσαν έως τον 4ο αιώνα οι Ναζαρηνοί ή και Ναζωραίοι (Ν. Κόκκινος, *“Το Αίνιγμα του Ιησού της Γαλιλαίας”*, Αίολος, Αθήνα 2007, σ.315). Και ο Επιφάνειος (*Πανάριον* 29 [1.321]) λέει ότι Ναζωραίοι ήταν το αρχικό όνομα των χριστιανών. Πλήρη ανάλυση έχει ο Κορδάτος *“Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός”* τ. Β', σ. 53). Εμπιόν=πτωχός, εβιωνήτες ήταν οι πτωχοί και έτσι ονομαζόντουσαν οι κάτοικοι της κοινότητας στο Κουρμάν. Στον Γ. Κορδάτο όπως και στον Απ. Λυμπερίδη (*“Χαλκεύοντας την Ιστορία”*) θα βρείτε το ξεκαθάρισμα του πως από την διαμάχη των Ιουδαιοχριστιανών, με τους Εθνικοχριστιανούς (επηρεασμένους από τους Γνωστικούς) που διαφαίνεται και στην διαμάχη Πέτρου και Παύλου, ξεπήδησε το νέο μήνυμα του Χριστιανισμού και πως τελικά οι Ιουδαιοχριστιανοί αν και οι πλέον ορθόδοξοι, θεωρήθηκαν αργότερα αίρεση όπως και οι ίδιοι οι Γνωστικοί.

Με την βοήθεια του Φίλωνα της Αλεξανδρείας και του Φλάβιου Ιώσηπου, έχουμε τις θρησκευτικές τάσεις του 1ου αιώνα, απότοκο της δράσης των Χασσιντεΐμ (ορθόδοξοι Εβραίοι της Ελληνιστικής Εποχής) και αυτές σε συντομία είναι:

Οι **Σαδδουκαίοι**, οι πλέον επηρεασμένοι από τον ελληνικό τρόπο. Αδιαφορούν για τις μεταφυσικές απόψεις των υπολοίπων, διακηρύσσουν την ελευθερία της σκέψης και είναι συγκρατημένοι με τις μεσσιανικές ανησυχίες.

Οι **Φαρισαίοι** θέλουν την εφαρμογή του Νόμου και την ηθική στην πολιτική και καθημερινή ζωή. Πιστεύουν στην αθανασία των ψυχών, την μελλοντική ανάσταση των νεκρών, και την μεταθανάτια κρίση από την άφιξη του μεσσία.

Οι **Θεραπευτές** καταργούν τη δουλεία, την ιδιοκτησία, τις διακρίσεις των φύλων και καταφεύγουν στον ασκητισμό.

Οι **Ζηλωτές**, συνεχίζοντας την παράδοση των Μακκαβαίων, υμνούν την ελευθερία και θέλουν ένοπλη εξέγερση, αναζητώντας με αγωνία των μεσσία που θα βοηθήσει.

Οι **Εσσαίοι** είναι μυστικιστές και θεραπευτές, εφαρμόζουν κοινοκτημοσύνη, περιφρονούν τις γυναίκες και τις ηδονές, διακηρύσσουν την αγάπη στον Θεό και μεταξύ τους, μισούν την βία και το αίμα και είναι οι πρώτοι και οι μόνοι που

αρνούνται τις αιματηρές θυσίες στον Θεό. Εφαρμόζουν το βάπτισμα σαν μέσο καθαρμού ψυχής και σώματος, πιστεύουν στους αγγέλους, την έλευση του μεσσία, την ανάσταση και την μεταθανάτια κρίση.

Η δημιουργία της κοινότητας του Κουμράν έγινε, κατά τα φαινόμενα, κοντά στην περίοδο της σφαγής της Ιερουσαλήμ που έκανε ο Αλέξανδρος Ιανός τέλη του 2ου π.κ.ε αιώνας και ο “Δάσκαλος της Δικαιοσύνης” έφυγε και εγκαταστάθηκε στην έρημο. Μετά από την σφαγή και τον πόλεμο που έκανε ο Αλέξανδρος με τον Σελευκίδη Δημήτριο Γ΄ αργότερα, τιμώρησε όλους τους αντιπάλους του με ένα όργιο σταυρώσεων, σε μια σημαδιακή εποχή κατά τη γιορτή της Σκηνοπηγίας, που είναι πολύ πιθανόν, εκεί να σταυρώθηκε και ο “Δάσκαλος της Δικαιοσύνης”. Πέρα από τα κείμενα της ίδιας της οργάνωσης, σημαντικό στοιχείο είναι τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης που είχαν, που είναι όλα σχολιασμένα και ερμηνευμένα με τον δικό τους τρόπο, που ταυτίζεται με τις χριστιανικές αντίστοιχες ερμηνείες, με έκδηλη την βεβαιότητα ότι ο μεσσίας και η τελική κρίση πλησιάζει και ότι οι ίδιοι θα λυτρωθούν. Το ενδιαφέρον είναι ότι όλες οι αναφορές δεν έχουν ονόματα αλλά σύμβολα, τα μόνα που έχουν διαχρονική αξία και μπορείς να τα επεκτείνεις ή να τα ερμηνεύσεις όπως θέλεις κάτι συχνό και στον Χριστιανισμό. Οι εθνικοί και οι Ρωμαίοι για παράδειγμα, αναφέρονται με το όνομα “κιττείμ”, ο λαός της μινωικής Κρήτης και Κύπρου, που πλέον δεν έχουν καμμία σχέση με την πραγματικότητά τους αλλά αυτή των γραφών τους. Ο Αλέξανδρος Ιανός φέρεται να αναφέρεται σαν “λιοντάρι της εκδίκησης” ή και “Χυδαίος Ιερέας”. Οι ίδιοι αναφέρονται σαν “γιοί του Ζαδώκ” ή “γιοί του Φωτός”.

Ας δούμε τώρα την ιδεολογία των ανθρώπων της κοινότητας του Κουμράν που δείχνει να έχει στοιχεία από όλους αυτούς κυρίως τους Εσσαίους και τους Θεραπευτές. Μέσα στην ιδεολογία των χειρογράφων φαίνεται έντονα και η περσική επιρροή του Ζαρατούστρα, που εκφράζεται με την διαμάχη Καλού και Κακού με την τελική νίκη του Καλού. Αυτό θα διαφοροποιήσει και την εβραϊκή υπόσταση του Σατανά που θα γίνει από υπηρέτης του Θεού, σε Διάβολο με την γνωστή μας έννοια και την τελική νίκη του Θεού. Αυτή υπάρχει από ότι φαίνεται και στις άλλες ομάδες όχι όμως στον βαθμό που θα δούμε και που το κληρονόμησε και ο Χριστιανισμός.

Όλη τους η ζωή ήταν μια συνεχής υμνολογία στον Θεό. Θεωρούσαν ότι ταυτιζόντουσαν με τις προσευχές και τους ύμνους των αγγέλων. Γιόρταζαν όλες τις εορτές όπως το Πάσχα, και ιδιαίτερα την...Πεντηκοστή. Η εορτή αυτή της καλοκαιρινής σοδειάς, συμβόλιζε την παράδοση του Νόμου από τον Μωυσή, και

επιπλέον την αποκάλυψη της βαθύτερης ερμηνείας του στον Δάσκαλο και είναι η μεγαλύτερη τους γιορτή. Η περιτομή και εδώ έχει ενδιαφέρον, αναφέρεται συμβολικά, μεταφορικά: “περιτομή καρδιάς”, “περιτομή της γλώσσας”. Αντίθετα το βάπτισμα και ο εξαγνισμός με νερό, γινόντουσαν τόσο στο τέλος της μήσης όσο και πριν από κάθε εργασία η προσευχή. Δεν θυσίαζαν γιατί θεωρούσαν ότι η ηθική στάση και ο άγιος τρόπος ζωής αντικαθιστά την θυσία. Σημαντικό στοιχείο ήταν ο Ιερός Δείπνος που έπαιρναν μόνο οι Άγιοι, ότι και να σημαίνει αυτό. Το ενδιαφέρον είναι ότι περιμένουν με αγωνία την έλευση του μεσσία που θα γίνει 40 χρόνια (μια γενιά) μετά τον θάνατο του Δασκάλου. Ο μεσσίας έχει διάφορους προσδιορισμούς, όπως μεσσίας προφήτης, ιερέας, βασιλιάς που κάποτε φαίνεται σαν να είναι ξεχωριστά πρόσωπα, κάποτε σαν δύο και συχνά σαν ένα. Το σίγουρο είναι ότι θα προέλθει από την γενιά του Δαυίδ. Το πρόβλημα μίσους θα έλεγε κανείς με τους υπόλοιπους Εβραίους κυρίως τους Φαρισαίους ήταν το ημερολόγιο. Θεωρούσαν ότι το δικό τους ήταν το πιο σωστό: Ένα ηλιακό ημερολόγιο 364 ημερών ή 52 εβδομάδων στο οποίο οι εορτές έπεφταν την ίδια μέρα της εβδομάδας και την ίδια ημερομηνία κάθε χρόνο (και μάλιστα το δικό τους Πάσχα έπεφτα πάντα Κυριακή -τυχαίο;). Φαίνεται ότι όντως το ημερολόγιο αυτό ήταν το παλαιότερο και ότι το σεληνιακό, που φαίνεται να έχουν οι Εβραίοι τον 1ο αιώνα, ήταν αποτέλεσμα επηρεασμού από την ελληνιστική κατάκτηση τον 3ο αιώνα - διαβάστε σχετικά στο βιβλίο του Βερέττα.

Αποσπάσματα που δείχνουν Καινή Διαθήκη

Τα κείμενα που παρατίθενται, είναι σε απόδοση (από τα Αραμαϊκά) Θρασύβουλου Μπέλλα και στην ίδια τη γλώσσα των Ευαγγελίων, γιατί μόνο έτσι γίνεται προφανής η αντιγραφή και μεταγραφή που έγινε μετά από ένα αιώνα όταν η σέκτα διασκορπίστηκε και άνοιξε το μήνυμά της προς τα έξω. Η αντιστοιχισή με τα κείμενα της Καινής είναι ενδεικτική, επίσης κατά βάση του Θρ. Μπέλλα από το βιβλίο “Ο Χριστιανισμός από τα χειρόγραφα του Κουμράν”.

1. Τον Διδάσκαλο “...ο Θεός εξελέξατο υπηρέτην Αυτού και...απέστειλε αυτόν του καθιστάναι Αυτώ κοινότητα αγίαν” (4Q171,III,15-16) “συγκεντρώνοντας τους δίκαιους γύρω μου και καθορίζοντας μια οδό” (4Q439,1,1)

Η “οδός” έχει μια ιδιόζουσα σημασία για την σέκτα που ταυτίζεται με την κοινότητα και την ιδεολογία της. Εδώ αξίζει να ξαναδείτε το κείμενο του Παύλου: **“καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον”** (Πράξεις, 9:27), που τώρα αποκτά νόημα.

Ένταξη στην κοινότητα προσήλυτων εθνικών από διάφορες εθνότητες

(CD,XIV,10).

Η κοινότητα είναι κοινότητα των πτωχών (4Q171,II,9 & 4Q171,III,10).

“5 Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο **τοὺς πτωχοὺς** τοῦ κόσμου...; **6** ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε **τὸν πτωχόν**” (Επιστολή Ιακώβου, 2: 5).

Αναγνωρίζονται μεταξύ τους ως “ἀδελφοί” (1QS,V,25).

“14 οὗ εὐρόντες **ἀδελφοὺς** παρεκλήθημεν ἐπ’ αὐτοῖς...**15** κάκειθεν **οἱ ἀδελφοί** ἀκούσαντες...**17**...ἔλεγε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες **ἀδελφοί**” (Πράξεις, 28: 14).

Για την ένταξη στην κοινότητα πρέπει:

“ου φιλούσιν υπέρ τον Θεόν πατέρα, μητέρα, αδελφούς, και τα τέκνα αυτών” (4Q175,I,15-16).

“36 καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου **οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ. 37** Ὁ **φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος· 38** καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. **39** ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν” (Κατὰ Ματθαῖον, 10: 36-39).

“ομολογήσαντες ενώπιον του θεού ότι ημάρτησαν αυτοί και οι πατέρες αυτών” (CD, XX, 29).

Ο Θεός “συγχωρεῖ τους απαρνούμενους την αμαρτίαν” (1QH,VI,24).

Ο Θεός “μακρόθυμος και ἰλεως τοι μεταμελουμένοις ἐπὶ τη αμαρτία αυτών” (CD,II,4-5).

“16 **ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις** τὰ παραπτώματα” (Επιστολή Ιακώβου, 5: 16).

“6 ἰκανὸν τῷ τοιούτῳ ἢ **ἐπιτιμία** αὕτη ἢ **ὑπὸ τῶν πλειόνων**” (Προς Κορινθίους Β΄, 2: 6).

“17 ἐὰν δὲ παρακούση αὐτῶν, εἶπε τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούση, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης” (Κατὰ Ματθαῖον, 18: 17).

“ὄσοι περνοῦν στην διαθήκη του Θεού να μη πτοοῦνται πια στο εξής και φύγουν ἀπὸ φόβο ἢ τρόμο ἢ δοκιμασία ἢ φρίκη ἀπὸ τη δύναμη του Διαβόλου” (1QS,I,16-18).

“27 Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν...ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἢ καρδιά μηδὲ δειλιάτω” (Κατὰ Ιωάννην, 14: 27).

Η κοινότητα είναι “αγία” (1QS,IX,3) και τα μέλη καταλήγουν στην “τέλεια αγιότητα” (1QS,VIII,20-23).

“48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς **τέλειοι** ὡς ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν” (Κατὰ

Ματθαίον, 5: 48).

“4 ἢ δὲ ὑπομονὴ **ἔργων τέλειον** ἔχετε, ἵνα **ἦτε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι**, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι” (Επιστολὴ Ἰακώβου, 1: 4).

“31...ἢ εἰς Ἱερουσαλήμ εὐπρόσδεκτος γένηται **τοῖς ἁγίοις**” (Προς Ρωμαίους, 15: 31).

“4...δεόμενοι ἡμῶν τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς **ἁγίους**” (Προς Κορινθίους Β΄, 8: 4).

Τα μέλη εἶναι οἱ μόνοι “**ἐκλεκτοί**” (1QM,XII,1), “**κεκλημένοι**” ἀπὸ τον Θεό (1QpHab,IV,22), ο “**Θεός τους ἐξέλεξε**” (1QS,XI,7) καὶ γιὰ αὐτὸ εἶναι “**κλητοί**” (4Q243-45,34). Ο διδάσκαλος εἶναι “**Εκλεκτός καὶ ἀγαπητός του Θεοῦ**” (4Q536,στηλ. 1,10 & 4Q174,I,16).

“11 ...Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ **ἀγαπητός**, ἐν σοὶ εὐδόκησα” (Κατὰ Μάρκον, 1: 11).

“7 πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ρώμῃ **ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις**” (Προς Ρωμαίους, 1: 7).

“28 Οἶδαμεν δὲ ὅτι τοῖς **ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν**, τοῖς κατὰ πρόθεσιν **κλητοῖς οὖσιν**” (Προς Ρωμαίους, 8: 28).

“14 πολλοὶ γὰρ **εἰσιν κλητοὶ ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί**” (Κατὰ Ματθαίον, 22: 14).

Περιλαμβάνονται γυναῖκες (4Q502,XXIV,2-4) [Στα σχετικὰ νεκροταφεία οἱ γυναικεῖοι σκελετοὶ εἶναι λιγότεροι τῶν ἀνδρῶν].

“38...γυνὴ δὲ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. 39 καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. 40 ἢ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν” (Κατὰ Λουκάν, 10: 38-42).

Ἡ κοινότητα εἶναι σὲ ἀντίθεση τόσο “**με τοὺς πλανημένους Ἰσραηλίτες, που τελοῦν ὑπὸ το κράτος του Διαβόλου**” (1QS,I,24-24) “**στο χέρι του ἀγγέλου τοὺς σκότους**” (1QS,III,20-21), “**ὅσο καὶ τοὺς ἐθνικοὺς που θα εἶναι οἱ κύριοι ἀντίπαλοι**” (1QM,I,1-3).

“44 ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστὲ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ’ ἀρχῆς” (Κατὰ Ἰωάννην, 8: 44).

“**Τον ἄνθρωπο που υπέπεσε στὴν ἀμαρτία μπορεῖ νὰ τον σώσει ἡ χάρις του Θεοῦ, ἀν ἀνανήψει ἀπὸ βάθους καρδίας του**” (1QS,XI,9-15).

Ἀν ὁ πρῶν ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος “**ὁμολογήσει καὶ ἀποκατασταθεῖ δὲν θα ἔχει ἀμαρτία καὶ θα ἀπολαύσει τὴν αἰωνιότητα**” (CD,XV,4 & 1QH,XIV,6).

“1 **Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων καὶ**

οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων; 2 οὐκ οἶδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;... οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλόλατραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται 10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοῖδοροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. 11 καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν” (Προς Κορινθίους Α΄, 6: 1-11).

“Να κατευθύνουν ὅλη την περιουσία τους κατά τη δίκαιη βουλή του Θεοῦ” (1QS,I,11-12).

“22...ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἐν σοι λείπει· **πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον** καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ” (Κατὰ Λουκάν, 18: 22).

“Θα δίνουν στα ορφανά...θα ενισχύουν τον δυστυχή και τον φτωχό, τον γέροντα που πεθαίνει, στον αιχμάλωτο, στην κόρη που δεν έχει συγγενείς” (CD.XIV,14-16), “να ενισχύουν το χέρι του φτωχού και ξένου” (CD,VI,21).

“33 **πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην**. ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς” (Κατὰ Λουκάν, 12: 33).

Η κοινότητα πίστευε ὅτι ἡ γυναίκα εἶναι δυνατόν να συλλάβει χωρὶς φυσικὸν πατέρα: “με την επέμβαση κάποιου Υἱοῦ του Ουρανοῦ (αγγέλου)” (1QapGen).

“Συ απεκάλεσας αὐτὸν υἱὸν Σου πρωτότοκον” (4Q369,i, στηλ.2,6 & 4Q369 στηλ.II, 6-7).

“20...Ἰωσήφ υἱὸς Δαυὶδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν Ἅγιου. 21 τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν” (Κατὰ Ματθαῖον, 1: 20-21)

Για τον Διδάσκαλο: “ο ηγεμόνας της κοινότητας εἶναι ἓνα ἀστέρι, ὅπως ἔχει καταχωριστεῖ και χαρακτηριστεῖ μέσα στις γραφές της παράδοσης. Ἐνα ἀστέρι που θα ἀνατεῖλει ἀπὸ τον Ιακώβ” (CD,VII,19 & 4Q175I,12) 167 στηρίζεται στο Αριθ ΚΔ΄17.

“19 καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνω φαίνοντι ἐν ἀύχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάση καὶ φωσφόρος ἀνατεῖλη ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν” (Επιστολή Πέτρου Β΄ 1: 19).

“16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγὼ εἶμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωῖνός” (Αποκάλυψις, 22: 16).

Ο μεσσίας θα προέλθει εκ του Ααρών και του Ισραήλ (CD,XX,1).

“5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας ἱερεὺς τις ὀνόματι Ζαχαρίας ἐξ ἡμερίας Ἀβιά, καὶ **γυνὴ αὐτῷ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών**, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς **Ἐλισάβετ**” (Κατὰ Λουκάν, 1: 5), “καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου **Μαριάμ**. 28 καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε:...36 καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ **συγγενῆς** σου καὶ αὐτὴ συνεληφύα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς” (Κατὰ Λουκάν, 1: 28-36).

Ο ρόλος του μεσσία που κατάγεται από τον Δαυίδ θα είναι παγκόσμιος.

“Ο μεσσίας θα αποκαταστήσει τη βασιλική γραμμή που ανάγεται στον Δαυίδ” (4Q252V,3-4).

“3 περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατὰ σάρκα” (Προς Ρωμαίους, 1: 3)

“27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν [αὐτῷ] δύο τυφλοὶ κρίζοντες καὶ λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυὶδ” (Κατὰ Ματθαῖον, 9: 27).

“Μέγας θα εἶσαι ἐπὶ γῆς, [ὦ Βασιλεύ! Ὅλοι θα] κάνουν [εἰρήνη] καὶ ὅλοι θα υπηρετοῦν [αὐτόν. Θα τον ονομάσουν υἱὸ] Θεοῦ, καὶ δια του ὀνόματος αὐτοῦ θα τον αποκαλοῦν. Θα χαιρετιστεῖ ως υἱὸς Θεοῦ, καὶ θα τον αποκαλοῦν αὐτόν υἱὸν του Υψίστου...καὶ ἡ βασιλεία του θα εἶναι αἰώνια” (4Q246, στηλ 1 καὶ 2, 1-3) καὶ (4QpsDan)

“καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. 32 **οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται**, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν **θρόνον Δαυὶδ** τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, 33 καὶ **βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος**” (Κατὰ Λουκάν, 1: 32-33).

Ο ρόλος του Βαπτιστή.

“πριν ἀπὸ την ἔλευση του Διδασκάλου ως μεσσία θα εμφανιστεῖ ὁ Προφήτης” (1QS,IX,11).

“13 πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως **Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν**. 14 καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτὸς ἐστὶν Ἡλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι” (Κατὰ Ματθαῖον, 11: 13-14).

Σχέση με τον Γιαχβέ.

“Συ δέδωκάς μοι την δὴναμιν, ἵνα ἐννοώμεθα οἱ δύο εἰς ἐν [ομοῦ]” (4Q443,I,6)

“17 διὰ τοῦτό με ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχὴν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν” (Κατὰ Ἰωάννην, 10: 17).

“30 **ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἔν ἐσμεν**” (Κατὰ Ἰωάννην, 10: 30).

“εγέρθητε ως Σωτὴρ, ἵνα εξαγοράση αὐτοὺς ἐκ της αμαρτίας” (1QH,XVII,15).

“σου εξηγόρασας την ψυχὴν του πτωχοῦ” (1QH,X,32).

“24 δικαιοῦμενοι δωρεὰν τῆ αὐτοῦ χάριτι διὰ τῆς **ἀπολυτρώσεως** τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, 25 ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἰλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ **διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων**” (Προς Ρωμαίους, 3: 24-25).

“13 Χριστὸς ἡμᾶς **ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου** γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου” (Προς Γαλάτας, 3: 13).

“ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, 5 **ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ**, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν” (Προς Γαλάτας, 4: 4-5).

“**Πάντα δια τῆς Γνώσεως Αυτοῦ ἐγένετο** και πάντα τα ὄντα εσχεδιασμένα εἰς τὴν σκέψιν Του και **χωρὶς Αυτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἐν ὃ γέγονεν**” (1QS,XI,11)

“1 Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, και ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, και Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. 2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. 3 πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, και **χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἐν ὃ γέγονεν**” (Κατὰ Ιωάννην, 1: 1-3).

“Ὅλη ἡ σοφία των σοφῶν τῆς γῆς θα καταποντιστεῖ” (1QH,III,14-15).

“19 γέγραπται γάρ· **ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν**, και τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. 20 ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;” (Προς Κορινθίους Α΄, 1: 19:20).

“13 ἄ και λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις” (Προς Κορινθίους Α΄, 2: 13).

Μονογαμία αὐστηρά ἐκτός χηρείας

“Και ου μη λήψεται πλην αὐτῆς γυναῖκα ἄλλην, ἐπειδήπερ αὕτη προσκολληθήσεται αὐτῷ καθ’ ἀπάσας τὰς ἡμέρας του βίου αὐτοῦ” (11Q temple, LVI,12).

“ο δεῦτερος γάμος θεωρεῖται μοιχεία” (CD.IV,20-21).

“ἡ χήρα και ἡ ἀποδιωγμένη θα παραμένουν ἄγαμες” (11QRT.LIV,8-11).

“ἡ κόρη που ἔχασε ἀπὸ ὁμοθυμία τὴν παρθενιά τῆς δεν πρέπει να καταδικαστεῖ σε θάνατο” (4Q159,2-4).

Εδῶ δεν χρειάζονται παραδείγματα, ἡ ταύτιση με τον Χριστιανισμό εἶναι πλήρης, να σημειωθεῖ ὅτι τόσο ὁ Δάσκαλος ὅσο και οἱ περισσότεροι φαίνονται ἄγαμοι, ἀν ληφθεῖ ὑπόψιν και ἡ σαφῶς μικρότερη παρουσία γυναικῶν ἀπὸ τα λείψανα, που δείχνει ξεκάθαρη προτίμηση στὴν ἀγαμία και παρθενία, κάτι που διαφαίνεται και στα κείμενα ἀν και ὄχι τόσο ὅσο θα το ξεκαθάριζε πλήρως. Ἐπίσης ἡ γυναῖκα ὅπως

και στον Παύλο είναι κατώτερη του άνδρα: “Ούτος [ο Θεός] σε κατέστησε κύριον αυτής [της γυναίκας σου]” (4Q416+4Q417, στήλη 4,2). Είδαμε και την χηρεία της γυναίκας που δεν θέλουν νέο γάμο σε αντίθεση με τον άντρα που επιτρέπεται. (11QRT,LVII,17-19). Τα ίδια πρότειναν και οι Πατέρες (Κανών κδ΄ του Μεγάλου Βασιλείου).

Ο θυμός του Θεού θα εξαφθεί, προκειμένου να προβεί στην συντέλεια, σε μια διάρκεια 40 ετών μετά την εξαφάνιση του Διδασκάλου (CD,XX,13-17 & 4Q171,II, 7) (δηλαδή στο όριο μιας γενεάς).

“36 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἤξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην” (Κατά Ματθαῖον, 23: 36).

“34 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται” (Κατά Ματθαῖον, 24: 34).

Φυσικά, θα υπάρχουν και ψευδοπροφήτες.

“οι ψευδοπροφήτες θα εξολοθρευτούν για πάντα” (1QH,XII,20).

“24 ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται” (Κατά Ματθαῖον, 24: 24).

Ο Αντίχριστος.

“Εγερθήσεται ο Βλάσφημος” (4Q387,III, στήλη 2, 8).

“18 Παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν” (Επιστολή Ιωάννου Α΄, 2: 18).

Όταν με το “πλήρωμα του χρόνου” ολοκληρωθεί η εμφάνιση των σημείων, θα έρθει η ημέρα της συντέλειας που θα είναι “ημέρα εκδίκησης” του Θεού. (1QS,IX,23 & 11Q13,II, 13 & 1QH, VII,17).

“22 ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταὶ εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα” (Κατά Λουκάν, 21: 22).

“Στην κρίση του [μεσσία] θα τεθούν από τον θεό όλοι οι λαοί” (1QpHab,V, 4).

“Αυτός που ανασταίνει, θα εγείρει τους νεκρούς του λαού Του...και θα ανοίξει τους τάφους...” (4Q521,VII+V, στήλ 2, 6-8).

“14 καὶ μακάριος ἔσῃ, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γὰρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων” (Κατά Λουκάν, 14: 14).

“Η καταδίκη και η τιμωρία των ασεβών θα γίνει με “θειάφι που καίει” (1QpHab,X,5) και “εκεί έσονται...εν φλογί καιομένη” (7Q,VIII, στήλη 2), στο “πυρ των σκοτεινών τόπων” (1QS,IV, 13).

“8 ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι

τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου” (Προς Θεσσαλονικεῖς Β΄, 1: 8).

“12 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ” (Κατὰ Λουκᾶν, 10: 15).

“8 ...ἔστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν κυλλὸν ἢ χωλόν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. 9 ...καλὸν σοὶ ἔστιν μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός” (Κατὰ Ματθαῖον, 18 :8-9).

“καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων” (Κατὰ Ματθαῖον, 13: 42).

Δεν θα αναφερθῶ στα αντίστοιχα κείμενα ἀπὸ τον κήπο τῆς Γεσθημανῆ καὶ τὴν προδοσίᾳ, ἢ τὴν σταύρωσιν, που εἶναι εκπληκτικῆς ομοιότητος με τὰ εὐαγγέλια, θα πάω κατ’εὐθείαν στο τέλος γιατί καὶ οἱ ἀναγνώστες πρέπει νὰ ψάξουν καὶ νὰ μὴν τὰ περιμένουν ὅλα ἔτοιμα.

“Συ με ἀνέσuras ἐκ τοῦ τάφου” (4Q437, II, 11).

Ὁ Δάσκαλος παραμένει ἤδη σε ἓναν “ισχυρὸ θρόνον” στο μέσο τῆς “ἀγίας ομήγυρης” “τῆς ἀγίας κατοικίας”, δηλαδή στους οὐρανοὺς (4Q,491,C,XI,12-14), χωρὶς ἄλλον ισάξιον δίπλα του.

Θα ἐπανέλθει με τὸ “πλήρωμα τοῦ χρόνου” κατὰ “τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου” ὡς Μεσσίας: “Μέχρις ὅτου ὁ Μεσσίας τῆς Δικαιοσύνης ἐρθεῖ...” (4QPbless,3)

Νομίζω ὅτι ἀπὸ τὰ ελάχιστα που εἶδαμε ἡ συνέχεια τῆς μίας σχέτας ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ προφανές. Φυσικά τὰ ἀποσπάσματα που σας ἔβαλα εἶναι λίγα καὶ ἀξίζει νὰ διαβάσετε τὸ βιβλίον τοῦ Θρασύβουλου Μπέλλα “Ὁ χριστιανισμὸς ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τοῦ Κουμράν...μετὰ ἀπὸ νέα ἀνάγνωσή τους” που ὑπάρχει πλήρης καὶ θεματικὴ ἀνάλυση καὶ ἀντιστοιχία τῶν ἀποσπασμάτων. Στο βιβλίον αὐτὸ ἐπίσης θα δεῖτε τι ἀντιρρήσεις ἔχουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μελετητές, ντόπιοι καὶ ξένοι, που ἔσπευσαν νὰ ἀπαντήσουν γιὰ αὐτά, καὶ πὼς ἀναιροῦνται οἱ ἀντιρρήσεις τους.

Επίσης ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Βερέττα “Τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας” που ἔχει τὴν ἱστορία τους καὶ κάποια πλήρη κείμενα στὴν νέα ἐλληνικὴ. Επίσης ἔχει καὶ τὴν ἀνάλυση τῶν κειμένων τῆς Π.Δ που βρέθηκαν στὴν κοινότητα καὶ που εἶναι τὰ παλαιότερα που ἔχουμε καὶ σε ποια σημεῖα ταιριάζουν με τὴν μετάφραση τῶν Ο΄, με τὴν μασοριτικὴ ἢ ἀκόμα καὶ με τὴν πεντάτευχο τῶν Σαμαρειτῶν.

Νεωτερισμοὶ που δεν ὑπάρχουν στους υπόλοιπους Εβραίους καὶ που

καινοτομούν οι χριστιανοί και πλέον και οι κουμρανοί που προηγούνται

Διαφέρουν με την ίδια την Παλαιά Διαθήκη και με τις δοξασίες των υπολοίπων με εξαίρεση εν μέρει τους Εσσαίους και λιγότερο τους Θεραπευτές.

Μύηση, κατήχηση, εξομολόγηση.

Βάπτισμα, ανάδοχος.

Διάβολος με την χριστιανική έννοια.

Η Καινή Διαθήκη.

Περιλαμβάνουν και γυναίκες, δούλους, πόρνες κ.λπ.

Μονογαμία και προτίμηση στην παρθενιά.

Η συναινούσα σε βιασμό δεν πρέπει να θανατώνεται.

Ανάσταση (αυτή την πίστευαν και οι Φαρισαίοι), αλλά και κρίση νεκρών και ζωντανών από τον Μεσσία.

Κατάργηση αιματηρών θυσιών.

Η μεταμέλεια (μετάνοια) και η ομολογία της αμαρτίας σώζει.

Η αμαρτία με την νέα έννοια, της παράβασης στο θέλημα του Θεού.

Μεσσίας που προδίδεται, σταυρώνεται σε μεγάλη εορτή, ανασταίνεται, και θα ξαναέρθει να κρίνει. Ο Μεσσίας θα έρθει ξανά στην 2α παρουσία να κρίνει, σε 40 χρόνια (μία γενεά).

Επίλογος

Δεν ήταν λοιπόν καινοτόμος ο ήρωας του χριστιανικού μύθου και τώρα αρχίζει να φαίνεται καλύτερα από που ξεκίνησε η διαμόρφωση του σεναρίου του. Η προετοιμασία, η δόμηση και η επιμέλεια του μύθου, έγινε από την σχέση του Κουμράν, κάποιοι από την σχέση, όταν αυτή άνοιξε το κήρυγμα της προς τα έξω, ανέλαβαν να διαμορφώσουν τον μύθο σε μια φαινομενική ιστορική πραγματικότητα, και να τα μεταφράσουν από τα Αραμαϊκά στα Ελληνικά, προσαρμόζοντάς τα στην ελληνορωμαϊκή πραγματικότητα και με δομή παρόμοια των μυθιστορημάτων αλλά κυρίως των “βίων φιλοσόφων” που ήταν διαδεδομένοι εκείνη την εποχή. Αυτό δεν αποκλείει να υπήρχαν και αντίστοιχοι περιδιαβαίνοντες μεσσίες, Εσσαίοι ή της ίδιας της σχέτας του Κουμράν σε δράση, στον κόσμο, όπως ήταν και ο Βαπτιστής, που ενεπλάκησαν και αυτοί στην όλη ιστορία για να ανέβει η αξιοπιστία της, σε όσους θυμούνταν κάποιες διηγήσεις από παλιά, κάτι που θα δούμε σε μελλοντική ανάρτηση.

Φιλίστωρ